

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра романо-германської філології
Кафедра практики англійської мови
ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

ФІЛОЛОГІЧНІ ВИТОКИ

Матеріали
IV Всеукраїнської заочної студентської науково-практичної конференції
«Актуальні проблеми сучасної іноземної філології»
17 квітня 2016

РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Факультет іноземної філології
Кафедра романо-германської філології
Кафедра практики англійської мови
ЛУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ТЕХНІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра іноземних мов

ФІЛОЛОГІЧНІ ВИТОКИ

Матеріали

IV Всеукраїнської заочної студентської науково-практичної конференції
«Актуальні проблеми сучасної іноземної філології»

Рівне – 2016

ББК 80
Ф 54
УДК 80

Філологічні витоки: Матеріали IV Всеукраїнської заочної студентської науково-практичної конференції «Актуальні проблеми сучасної іноземної філології» (17 квітня 2016 р.). – Рівне: РДГУ, 2016. – 244 с.

Редакційна колегія:

Михальчук Н.О., доктор психологічних наук, завідувач кафедри практики англійської мови, РДГУ;

Мартинюк А.П., кандидат педагогічних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри іноземних мов, ЛНТУ;

Воробйова І.А., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри романо-германської філології, РДГУ.

Рецензент:

Воробйова Л.М., кандидат філологічних наук, професор кафедри теорії літератури та славістики РДГУ.

Упорядник випуску:

Воробйова І.А., кандидат педагогічних наук, доцент кафедри романо-германської філології, РДГУ.

**ФІЛОСОФІЯ Й ЕСТЕТИКА ПОСТМОДЕРНУ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ КУРТА
ВОННЕГУТА Й БЕРНАРА ВЕРБЕРА)**

Термін постмодернізм, як відомо, спочатку застосовувався до американської так званої «нової поезії» 40-50-х років. Утім, парадокс полягав у тому, що самі «нові поети» підкреслювали своє певне протистояння модернізмові (приміром, Ч.Олсон творчість Г.Лоусона називав пост- або антимодерністською). Відтак М.Калінеску, один із метрів постмодернізму, згодом зауважив: «у шістдесяті роки доля постмодернізму виявилась невід'ємною від долі контркультури з її численними, часто суперечливими перехрещеннями анархізму, антиноміанізму, «нової готики» [4, 19]. Не випадково відомий американський літературознавець Дж.Графф проголосив постмодернізм одним із центральних міфів контркультури.

Метою статті є визначення основних філософсько-естетичних засад літератури постмодернізму, характеристика особливостей естетичного втілення в художніх творах Курта Воннегута й Бернара Вербера стосунків між людиною та сучасним навколишнім світом.

У літературознавчих джерелах пропонується таке трактування постмодернізму: від лат. *post* – «після», фр. *moderne* – «новітній», «сучасний». Відтак, постмодерн – це термін, що позначає структурно схожі явища в суспільному житті й культурі сучасних розвинених країн, художній рух, що об'єднує ряд постнеореалістичних художніх напрямів кінця ХХ століття [9, 871]. Французький філософ Жан-Франсуа Ліотар, найяскравіший представник постмодернізму у філософії, зазначає, що слово постмодерн «сьогодні вживають на американському континенті соціологи й критики; воно означає стан нашої культури, наступний за новаціями, які від кінця ХІХ сторіччя змінили правила гри для науки, літератури й мистецтва. /.../ Гранично спрощуючи, я визначаю постмодерн як недовіру до метанаративів. Ця недовіра є безперечно продуктом прогресу в науках: але цей прогрес у поворотному пункті передбачає її» [7, 15-16].

Підсумовуючи власні спостереження над першим етапом розвитку постмодернізму, один із дослідників цього явища Іхаб Хасан констатував у 1971 році: «Ми є свідками модерністського руйнування форми до такої міри, коли сумнівною стає сама ідея форми, і цей сумнів потребує переосмислення всіх художніх засобів» [Цит. за: 4, 21]. Учений трактує постмодернізм як мистецтво мовчання, порожнечі, смерті, мистецтво, яке створює специфічну мову двозначності, словесної гри. Отже, йдеться про народження принципово нового – порівняно з модерністським – етапу творення форми (формотворення). Саме на цьому етапі виникає школа «чорного гумору». Хоча формально об'єднання таких різних письменників, як У.Берроуз, Д.Барт, Д.Донліві, Д.Бартелм, С.Елкін, К.Воннегут, Д.Хеллер та інших, не існувало, – їхня певна внутрішня спільність сьогодні є загальноновизною. Для них характерне самоіронічне висміювання хворого світу. Хаотичний, мінливий, бурхливий світ – такою є сфера творчості чорних гумористів. Вона обумовлює і принцип структури їхніх романів, побудованих на гротеску, пародії, іронії, травестуванні, варіюванні, поєднанні непоєднуваного: комедія – трагедія, сатира – сентиментальність, документ – міф тощо. Чорний гумор має власні традиції й укорінений в філософії, естетиці, літературі.

Загалом постмодерністський умонастрій несе на собі відбиток розчарування в ідеалах і духовних цінностях Відродження та Просвітництва з їхньою вірою в прогрес, перемогу розуму над невіглаством, безмежність людських можливостей. Спільним для різних національних варіантів постмодернізму можна вважати його ототожнення з ім'ям епохи «втомленої», «ентропічної» культури, відзначеної есхатологічними настроями, естетичними мутаціями, дифузією великих стилів, зміщенням художніх мов. Авангардистській настанові на новизну протистоїть прагнення включити в сучасне мистецтво весь досвід світової художньої культури шляхом її іронічного цитування.

Порівнюючи постмодернізм із модернізмом, слід відзначити: модерністи вважали, що філософськими концепціями (комуністичною, фашистською, фрейдівською, «філософією життя», неокантіанством тощо) можна осягнути та поліпшити світ, і силкувалися перебудувати, перевести його з «нерозумного», на їхній погляд, у «розумний стан», а постмодерністи завдяки грізному історичному досвідові зробили висновок, що світ чинить опір людському впливові; на всяку дію відповідає протидією. Таким чином, межа між модернізмом і постмодернізмом – у ставленні до ідеології. Якщо модерн визначала наскрізна ідеологізація (найяскравіші її вияви – комуністична та фашистська моделі держави, суспільства), то постмодерн є відчуттям універсальної порожнечі, після втрати ідеологічних ілюзій. Окрім того, постмодерністи переконані, що людина не здатна ні змінити, ні пізнати світ. Вони заявляють про стирання опозицій: прекрасне – потворне, добре – лихе, комічне – трагічне, реальність – вигадка, зміст – форма, ціле – частина, наука – мистецтво, високе – низьке. На думку постмодерністів, світ – щось аморфне, розпливчате, невизначене, отже – ірреальне, незрозуміле, наші знання – відносні.

Поворот від модернізму до постмодернізму пов'язується з епохальною заміною європоцентричності глобальною поліцентричністю, появою постколоніального світу. У постіндустріальному, постколоніальному суспільстві зазнають деконструкції традиційні цінності – влада, гроші, виробництво, а найважливішим товаром стає інформація. Розвиток кібернетики й системних досліджень призводить до зміни еталону порядку з «механізму» на «організм», здатного до динаміки та ускладнення, до продовження внутрішніх процесів після припинення зовнішніх впливів. Мірою його впорядкованості є інформація, яка забезпечує на певний час сталість рухомої системи. На думку Ж.-Ф.Ліотара, «Постмодерне знання – це просто знаряддя авторитетів; воно підвищує нашу чутливість до відмінностей і посилює нашу можливість терпіти неспіввимірність» [7, 18].

Синергетична картина світу формується в добу персональних комп'ютерів, масового телебачення і відео, Інтернету, транснаціональних корпорацій і державних об'єднань, єдиних грошових одиниць. Постмодернізм позначає перехід від антропоцентризму до універсалізму з релігійним, культурним, екологічним спрямуванням. Герой роману Б.Вербера «Останній секрет» – паралізований, прикутий до ліжка інвалід, позбавлений можливості будь-якого спілкування зі світом, неказанно радіє, коли лікар пристосовує до його потреб монітор, аби дати змогу хворому переглядати телепередачі: *«Сначала больной... дорожил телевидением, как дорожат другом детства. Но затем он почувствовал скрывание умысла ведущих, составителей программ. Он понял, что телевидение стало средством объединения. Оно оказывало влияние на зрителей, дабы внушить им три подсознательных указания: будьте спокойными, не волнуйтесь, старайтесь накопить как можно больше денег чтобы иметь возможность приобрести товары по последней моде, которыми можно поразить своих соседей.*

Но он ощущал еще одно подсознательное действие телевидения: объединяя в малом, оно разобщало людей [підкреслення наше. – А.М., О.В.]. *И очень ловко.*

Телевидение подталкивало детей осуждать консервативных людей, а родителей – своих глупых детей. Из-за него больше нет застольных разговоров. Оно вселяло веру в возможность обогатиться, просто вспомнив в викторине дату исторического сражения. В конце второй недели Жан Луи Мартен уже не переносил этой вещи, постоянно забивающей его голову сообщениями, до которых ему не было дела» [2, 126]. Отже, масове мистецтво телевізії, призначене для нагальних потреб соціуму, урешті-решт не задовольнило глибинних сутнісних потреб навіть такого соціально й фізично обмеженого в своїх можливостях індивіда, яким був персонаж роману Б.Вербера.

Характерними ознаками постмодернізму є деканонізація традиційних цінностей, деконструкція естетичного суб'єкта, стильовий синкретизм, інтертекстуальність, цитатність як метод художньої творчості, фрагментарність і принцип монтажу, іронізм, пародійність, гедонізм, естетизація потворного, змішування високих і низьких жанрів, театралізація всіх сфер культурного буття, репродуктивність і тиражування, орієнтація на споживацьку естетику, запозичення принципів інформаційних технологій. У культурі постмодернізму поєднуються

толерантність, плюралістичність, відкритість, антитоталітарність як заперечення влади над природою й особистістю і водночас – втрата ціннісних критеріїв, емоційності, цинізм, поверховість, естетична вторинність.

Постмодернізм розмиває кордони між літературою і філософією, історією і кіно, театром і музикою, здійснює ерозію жанрів і стилів, що зумовило посилення інтелектуальності в творчості й водночас призвело до виникнення принципової «радісності тексту», прагнення до задоволення, насолодження красою.

Художній світ творів відомого американського прозаїка ХХ сторіччя Курта Воннегута та сучасного французького романіста Бернара Вербера є своєрідною мовно-літературною проекцією внутрішнього світу письменника та реальності. Проблема співвідношення віртуального й реального світів та естетичного вираження цього співвідношення викликала й продовжує викликати посилений інтерес у літературознавців, адже зміна стилів та літературних традицій відкрила нові можливості для самобутнього відтворення світобачення й світосприйняття письменника загалом.

Літературний твір передбачає відтворення фізичних параметрів реального світу і водночас – духовної сфери внутрішнього світу людини. Дослідники творчості К.Воннегута (зокрема О.Амекринський, В.Зверев, Р.Reed та ін.) неодноразово зауважували, що письменник, прагнучи зобразити абсурдність, трагізм та жах капіталістичної дійсності, використовує відомі літературні традиції прийому умовного зображення: фантастику, маніпулювання героями в часових площинах, тісне поєднання сатиричного й ліричного планів, створення ритмічних конструкцій за допомогою іронічного акцентування читацької уваги на окремих деталях, використання часом надміру ускладненої й навіть деякою мірою зашифрованої художньої мови, балансування на межі трагічного шекспірівського світосприйняття й твенівського комізму тощо [1; 5; 10]. Інакше кажучи, стиль К.Воннегута – це своєрідний симбіоз літературних тенденцій і традицій, специфічне поєднання побутового натуралізму, соціального критицизму, наукової фантастики, утопії, публіцистики, сатири. Це саме стосується й особливостей романів Бернара Вербера.

Існує постмодерністська традиція, згідно з якою читачеві відводиться значно важливіша роль, аніж просте слідування за сюжетом тексту. Автор не є творцем оригінального твору, він здатен лише поєднувати різні тексти, протиставляти їх один одному так, щоби жоден із них не залишився осторонь [6, 37]. Саме читач конструє роман і додає осмисленості до тієї чи іншої історії. Автор лише зрідка подає сигнали, дозволяючи читачеві заглибитись в ілюзію власного сприйняття художнього «мистецького» світу. У своїй творчості К.Воннегут і Б.Вербер активно продовжують й майстерно розвивають цю традицію.

Однією з особливостей стилю К.Воннегута й Б.Вербера є психологічний портрет персонажів, які нерідко не є героями в буквальному значенні цього слова. Відсутність чітких цілей і бажань, нездатність діяти самостійно не дозволяє зарахувати таких персонажів і до рангу антигероїв. Приміром, персонажі К. Воннегута не мають ні тих, ні інших якостей. Вони абсолютно бездіяльні. Життя навколо вирує, а герої Воннегута не роблять ніяких спроб змінити його чи повернути в інший бік. Критики (Пітер Рід, Ернст Ренлі та інші) відзначали, що виокремити героїв та антигероїв у К. Воннегута дуже складно, а швидше за все й неможливо. Так, Е. Ренлі зазначав, що «батько Воннегута скаржився, що в його (Воннегута) оповіданнях немає злих героїв. Навіть у чудовій книзі про бомбардування Дрездена «Бойня номер 5» нема лиходія. Але у Воннегута нема й героїв» [13]. Дослідники нерідко описують героя творів К. Воннегута як «незрозуміло чим не задоволеного простака в м'якотілому товаристві» [12].

Як слушно зазначає Н. Овчаренко, специфічне поєднання в романах К. Воннегута сатири, пародії та тонкого ліризму мають одну мету: «зобразити Воннегутію, цю нібито вигадану країну, що має всі ознаки сучасного капіталістичного світу. Хто такі воннегутці? «У наших історіях, – пише Воннегут, – майже немає героїв та різних драматичних ситуацій тому, що більшість персонажів – люди слабкі, безпорадні перед могутніми силами, що забавляються людиною» [8, 184].

Більшість героїв К.Воннегута – жалюгідні маленькі істоти, що в житті керуються чисюсь волею, не несуть відповідальності за свої вчинки, не можуть навіть утілювати собою зле начало в творі. В автобіографічному колажі «Palm Sunday» К. Воннегут пише, що його книги ще раз підтверджують, що «загалом люди невинні, яких би жахливих, безглузвих чи захопливих учинків вони б не здійснювали» [11].

На жалюгідність як на характерну ознаку людей – героїв художніх творів – звертають увагу й інші автори, зокрема сучасної західноєвропейської літератури. Приміром, Б. Вербер у згаданому романі «Останній секрет» розкриває основні мотиви активної діяльності особистості. Одним із таких мотивів є страх. Персонаж роману зауважує: «Я действую, чтобы страх прекратился. С детства боюсь всего. Я никогда не знал покоя, *может, поэтому мой мозг так хорошо работает. Чтобы я мог защититься от опасностей, реальных и воображаемых, близких и дальних. Порой мне кажется, что весь мир – сплошная ярость, несправедливость, насилие, стремление к смерти*» [2, 34]. А інший персонаж зазначеного твору заявляє: «– У каждого есть мотив. У него – слава. Вы не заметили диплом за его спиной и спортивные награды на маленькой этажерке? Раз он выставляет их напоказ, значит, он комплексует. Он всецело поглощен жаждой уважения» [2, 44].

Зазвичай К. Воннегут знайомить читача з персонажем не поступово, перераховуючи його позитивні та негативні риси характеру, а, так би мовити, – картинками, котрі необхідно розглядати відразу одночасно. По всьому твору розкидані такі картинки-образи, і лише прочитавши твір повністю, зіставивши їх і охопивши одним поглядом, читач вимальовує для себе закінчений образ персонажа.

Зі специфікою стилю К.Воннегута своєрідно перегукується мовна естетика згаданого вище роману Б. Вербера. Про персонажів твору – адміністрацію закладу для психічно хворих людей – письменник пише: «Они боятся тех, кого считают сумасшедшими, но еще больше тех, кого считают гениями. Короче, они мечтают об одностороннем мире, где слишком умных людей обяжут носить на голове каски, в которых будет звучать громкая музыка, мешающая им спокойно размышлять. Они наденут вуаль на самых красивых женщин и свинцовые жилеты на самых ловких мужчин. И все мы будем одинаковые: существа среднего рода» [2, 73].

Характерною ознакою художніх текстів К.Воннегута є авторська концепція віртуальної реальності. Утім, такі концепції зустрічаємо й у творах інших постмодерністів. Так, у романі Б.Вербера знаходимо суголосні воннегутівським ідеї про нашу об'єктивну й суб'єктивну (уявну, вигадану) реальність. Французький романіст пише: «... Мы нападаем на реальность. Постоянно изобретаем реальность удобную только для нас, и, если эта реальность не согласуется с реальностями других, мы их отрицаем! /.../ Думаю, мы все сумасшедшие... Потому что деформируем реальность и не способны принять ее такой, какая она есть. Люди, которые кажутся остальным самыми симпатичными, – это те, кто способен лучше скрывать свое восприятие реальности, чтобы создавать впечатление, что они принимают реальности других. Раскрой мы все, о чем думаем в действительности, мы бы только и делали, что спорили» [2, 154-155].

Показово, що ідеї К.Воннегута суголосні ідеям про долю людської цивілізації, висловленим багатьма сучасними авторами, зокрема Бернаром Вербером. Один із персонажів роману «Останній секрет» розмірковує над перспективами розвитку людства: «...Исидор... взялся за необычное дело: стал продумывать будущее человечества. На огромном, во всю стену, листе бумаги он начертил древовидную схему, отражающую все возможные варианты будущего. На каждой ветви было написано «если». «Если» приоритет отдадут обществу досуга, «если» великие державы начнут войну, «если» верх возьмет либерализм, социализм, роботизм, завоевания пространства, религия и т.п. Корни, ствол, ветви представляли собой прошлое, будущее и настоящее людского рода. Анализируя возможное будущее, в этом древе вероятностей он хотел отыскать ПНН, путь наименьшего насилия» [2, 28-29].

Тема самотності характерна для творчості К.Воннегута і Б.Вербера. Автори прагнуть знайти різноманітні способи уникнути поступової втрати здорового глузду в своїх персонажів.

Власні почуття та емоції письменники переносять на героїв творів, але нерідко надають цим емоціям насмішливого та іронічного відтінку.

Оригінальний художній світ романів Курта Воннегута та Бернара Вербера – це гармонійно сформовані відповідно до авторського задуму й теоретичних засад постмодернізму цілісні системи естетично-філософського змісту. Дослідження глибинних смислів, ідейно-естетичної новизни й стильової специфіки творів письменників, що виразно презентують самотні форми художньої вербалізації дійсності, залишається актуальним завданням сучасних літературознавчих студій.

ЛІТЕРАТУРА

1. Америкринский О. Курт Воннегут – с разных точек зрения: [Творчество американского писателя в литературоведении США] / О.Америкринский // Вопросы литературы. – 1982. – № 4. – С. 236–247.
2. Вербер Б. Последний секрет / Б.Вербер ; [пер. с фр. Ю. Ватагиной]. – М. : РИПОЛ классик, 2014. – 384 с.
3. Горячев В., Рудченко О. З тривогою про майбутнє: [Про роман амер. письменника К. Воннегута «Балаган, або кінець самотності»] / В. Горячев, О. Рудченко // Всесвіт. – 1984. – №12. – С.73-75.
4. Денисова Т. Феномен постмодернізму: контури й орієнтири / Т.Денисова // Слово і час. – 1995. – №2. – С.18-27.
5. Зверев В. Скальпель Воннегута // Всесвіт. – 1984. – №1. – С. 140-142.
6. Лихачев Д. С. Внутренний мир художественного произведения / Д.С.Лихачев // Вопросы литературы. – М., 1968. – №8. – С. 36-55.
7. Ліотар Ж.-Ф. Ситуація постмодерну / Ж.-Ф. Ліотар // Філософська і соціологічна думка. – 1995. – №5-6. – С. 15-38.
8. Овчаренко Н. Антиутопія Курта Воннегута: [Про фантастичні романи амер. письменника] / Н.Овчаренко // Всесвіт. – 1974. – №4. – С.184-187.
9. Постмодернизм: Энциклопедия. – Л.: Интерсервис. Книжный Дом, 2001. – 1040 с.
10. Reed P.J. Kurt Vonnegut Jr. / P.J.Reed. – Warner Paperback Library, 1972.
11. Vonnegut K. Palm Sunday / K.Vonnegut. – New York: Dell Publishing, 1981.
12. www.ernie.bgsu.edu. Kurt Vonnegut and Slaughterhouse Five by Ray Boomhower, 1994.
13. www.geocities.com. “Humanity and Divinity in the Works of Kurt Vonnegut Jr.” by Marek Vit. 1998.

Науковий керівник: канд. філ. н., доц. кафедри теорії літератури та славістики РДГУ Матчук А.Л.

Наумчук А.І.
Рівненський державний гуманітарний університет
Рівне

ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРНО-ОБРАЗНОЇ ПОБУДОВИ ІСТОРИЧНИХ РОМАНІВ МАРІО ВАРГАСА ЛЬОСИ

Серед численних романів перуанського письменника та лауреата Нобелівської премії Маріо Варгаса Льоси трапляються засновані на реальних історичних подіях. Однак, сам автор зазначає, що він дав собі волю у написанні цих творів, і тому їх не можна сприймати як історичну хроніку [Цит. за: 3]. Серед них особливо виділяються два романи, які вважаються одними з найкращих у творчості письменника, засновані не на історії його рідної країни, а на історії Бразилії та Домініканської республіки. Один із них належить до умисне створеного жанру романів про диктаторів, а якщо точніше є «антидиктаторським романом». Мова йде про

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ФОНЕТИЧНА, ЛЕКСИЧНА ТА ГРАМАТИЧНА СИСТЕМИ МОВИ І МЕТОДИ ЇХ ДОСЛІДЖЕНЬ.....	4
<u>Андрейко М.А.</u> КЕПКУВАННЯ ЯК ОСНОВНИЙ ЗАСІБ ВИРАЖЕННЯ ВЕРБАЛЬНОЇ АГРЕСІЇ В ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ	4
<u>Андрощук І.П.</u> СТИЛИСТИЧЕСКОЕ ИСПОЛЬЗОВАНИЕ ПРЕЦЕДЕНТНЫХ ВЫСКАЗЫВАНИЙ В ЗАГОЛОВКАХ ГАЗЕТНЫХ ТЕКСТОВ.....	7
<u>Васькіна Ю.В.</u> МЕТОДИ ДЕРИВАЦІЇ В АНГЛІЙСЬКІЙ АНТРОПОНІМЦІ.....	10
<u>Гембік Н.М.</u> ПРОБЛЕМА АКТУАЛІЗАЦІЇ МОВНИХ ЗАСОБІВ ФРАНЦУЗЬКИХ РЕКЛАМНИХ ТЕКСТІВ	13
<u>Глабець М.Ю.</u> ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ ІНТЕНЦІЇ У КОМУНІКАТИВНО-ПРАГМАТИЧНІЙ ЛІНГВІСТИЧНІЙ ПАРАДИГМІ.....	15
<u>Городна Ю.І.</u> МЕТОНІМІЧНІ МОДЕЛІ НОМІНАЦІЇ ПРЕДМЕТІВ МАТЕРІАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ, НІМЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ).....	19
<u>Гребенюк Ю.К.</u> ДО ПРОБЛЕМИ ДИФЕРЕНЦІАЦІЇ МОВНОЇ ТА КОНЦЕПТУАЛЬНОЇ КАРТИН СВІТУ	23
<u>Давидович Х.В.</u> ПОНЯТТЯ ЕМОЦІЙНОГО КОНЦЕПТУ В СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.....	26
<u>Давидюк О.В.</u> РЕАЛІЇ ЯК ЗАСІБ ПЕРЕДАЧІ НАЦІОНАЛЬНОГО КОЛОРИТУ	30
<u>Доброчинська Л.С.</u> ПРАГМАТИЧНІ ФУНКЦІЇ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ В АМЕРИКАНСЬКИХ ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТАХ	34
<u>Кінашук А.В.</u> ТРАГЕДІЯ «РОМЕО ТА ДЖУЛЬЄТТА» В.ШЕКСПІРА: СПРОБА ГЕНДЕРНОГО АНАЛІЗУ	38
<u>Корзієнко Н.В.</u> ЕТИМОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ТОПОНІМІВ В АМЕРИКАНСЬКОМУ ВАРІАНТІ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	44
<u>Лавренюк О.А.</u> СТРУКТУРНІ ОСОБЛИВОСТІ ТИПОВИХ АНГЛІЙСЬКИХ НАЗВ МУЗИЧНИХ ГУРТІВ ТА ВИКОНАВЦІВ.....	47
<u>Левик Ю.І.</u> ЕТНОКУЛЬТУРНИЙ ЗМІСТ ФРАЗЕОЛОГІЧНИХ ОДИНИЦЬ СУЧАСНОЇ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ З АНІМАЛІСТИЧНИМ КОМПОНЕНТОМ.....	51
<u>Лялька О.</u> ОСОБЛИВОСТІ ВИРАЖЕННЯ КОНЦЕПТУ «СТРАХ» У РОМАНІ ТОМАСА ГАРРІСА «HANNIBAL RISING»	54
<u>Мулько Т.М.</u> ФРАЗЕОЛОГІЗМИ ЯК КОМПОНЕНТ ОБРАЗНОЇ СИСТЕМИ РОМАНУ АГАТИ КРІСТІ «THE MURDER OF ROGER ASKROYD»	58
<u>Осіпчук Т.А.</u> ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНЕ ПОЛЕ ДІЄСЛІВ РУХУ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ ..61	61
<u>Скрипка В.К.</u> ОСОБЕННОСТИ ПЕРЕВОДА ИМЕН СОБСТВЕННЫХ В АНГЛИЙСКОМ ХУДОЖЕСТВЕННОМ ТЕКСТЕ	64
<u>Собіпан Є.О.</u> АВТОРСЬКІ НОВОТВОРИ ЯК ЗАСІБ ВТІЛЕННЯ МІФОЛОГІЧНОЇ КАРТИНИ СВІТУ ДЖ. Р. Р. ТОЛКІНА	67

<u>Соботюк І.О.</u> ЛІНГВІСТИЧНІ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ КОНЦЕПТУ 'HOME' У РОМАНІ МАРИНИ ЛЕВИЦЬКОЇ «A SHORT HISTORY OF TRACTORS IN UKRAINIAN».....	71
<u>Соцький О.І.</u> ОНОМАСТИКА ТВОРУ «ПІСНЯ ЛЬОДУ Й ПОЛУМ'Я» ДЖОРДЖА МАРТІНА.....	75
<u>Таборовець Я.С.</u> ЛЕКСИЧНІ ТРУДНОЩІ ПЕРЕКЛАДУ ДЕТЕКТИВНОЇ ПРОЗИ (НА МАТЕРІАЛІ РОМАНУ ДЕНА БРАУНА «ANGELS AND DEMONS»).....	78
<u>Тарарук Д.П.</u> ПЕРЕКЛАДАЦЬКІ ТРАНСФОРМАЦІЇ ЯК ОСВОЄННЯ МОВНОГО ПРОСТОРУ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ (на матеріалі роману Д.Д.Селінджера «The Catcher in the Rye» і російськомовного перекладу С. Махова та М. Нємцова).....	81
<u>Угринюк Р.В., Петрина Х.В.</u> ЛЕКСИЧНА СПОЛУЧУВАНІСТЬ ІМЕННИКІВ НА ПОЗНАЧЕННЯ ПОДЯКИ.....	87
<u>Філько Н.І.</u> КОМУНІКАТИВНО-ПРАГМАТИЧНИЙ АСПЕКТ ІНАВГУРАЦІЙНИХ ПРОМОВ ПРЕЗИДЕНТІВ США.....	93
<u>Харечко А.В.</u> КОНЦЕПТУАЛІЗАЦІЯ НЕГАТИВНИХ ЕМОЦІЙ ЛЮДИНИ ЗАСОБАМИ ПАРЕМІЙ У СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ ТА АНГЛІЙСЬКІЙ МОВАХ.....	98
<u>Шило О.О.</u> ФРАЗЕОЛОГІЧНІ ЗАСОБИ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ КОНЦЕПТУ «CONSCIENCE»..	103
<u>Шкабарова В.В.</u> АНГЛОМОВНИЙ МЕДИЧНИЙ ДИСКУРС ЯК ПРОБЛЕМА ПЕРЕКЛАДУ.....	108
СЕКЦІЯ 2. ІНШОМОВНА МІЖКУЛЬТУРНА КОМПЕТЕНЦІЯ В АСПЕКТІ СУЧАСНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ.	111
<u>Авдошина Г.А.</u> ФУНКЦІОНАЛЬНО-СЕМАНТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ АНГЛОМОВНИХ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ ЕМОЦІЙНО-ПОЧУТТЄВОЇ СФЕРИ ЛЮДИНИ.....	111
<u>Бакутіна П.В.</u> ПСЕВДОІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМИ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ АНГЛОМОВНИХ ІНФОРМАЦІЙНО-ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТІВ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.....	114
<u>Басовець І.М.</u> ВІДОБРАЖЕННЯ МОВНОЇ КАРТИНИ СВІТУ В ГЛОБАЛЬНІЙ МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ.....	117
<u>Горшкова О.П.</u> АНГЛОМОВНА МЕТАФОРІКА ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ.....	120
<u>Карпенко Г.О.</u> РОЗУМІННЯ СЕМАНТИЧНОЇ СТРУКТУРИ ТА МЕТАФОРИ У КОНОТАТИВНІЙ ЛІНГВІСТИЦІ.....	122
<u>Кликова Е.Д.</u> МЕТАФОРІКА АНГЛОМОВНИХ НАУКОВО-ТЕХНІЧНИХ ТЕКСТІВ.....	127
<u>Ковальова К.О.</u> ФЕНОМЕН «LIE» ЯК ЗАСІБ ВИКРИВЛЕННЯ РЕАЛЬНОСТІ.....	130
<u>Лазутчик М.П.</u> МОВНЕ ВИРАЖЕННЯ КОНЦЕПТУ «СТРАХ» НА МАТЕРІАЛІ ФРАЗЕОЛОГІЗМІВ ФРАНЦУЗЬКОЇ, АНГЛІЙСЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ (ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ).....	133
<u>Михайлюкова Т.В.</u> МОВНА КАРТИНА СВІТУ ЯК ОСНОВНЕ ПОНЯТТЯ ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЇ.....	136
<u>Немеришина М.В.</u> КОНЦЕПТ «ДРУЖБА» В ФРАНЦУЗЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ (НА МАТЕРІАЛІ ПАРЕМІЙ).....	140

<u>Павлюк Б.А.</u> ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ ІНВЕКТИВ У РОЗМОВНОМУ ДИСКУРСІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ.....	144
<u>Пляшко О.В.</u> ЕВФЕМІЗМИ ЯК ЗАСІБ МАНІПУЛЮВАННЯ В МОВІ РЕКЛАМИ	147
<u>Рарок Ю.Р.</u> МОВНІ ОСОБЛИВОСТІ ФРАНЦУЗЬКОЇ МОВИ У ФРАНКОМОВНИХ КРАЇНАХ: КАНАДІ, БЕЛЬГІЇ, ШВЕЙЦАРІЇ (НА ОСНОВІ ФОНЕТИЧНОЇ, ЛЕКСИЧНО ТА ГРАМАТИЧНОЇ СИСТЕМ МОВИ).....	151
<u>Сабанюк О.П.</u> КОНЦЕПТ ЯК КЛЮЧОВЕ ПОНЯТТЯ ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЇ. СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «КОНЦЕПТ»	155
<u>Садієва Г.А.</u> ОСОБЛИВОСТІ ТРАНСФОРМАЦІЙ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ ТЕКСТІВ ДІЛОВОГО СТИЛЮ З АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ УКРАЇНСЬКОЮ.....	160
<u>Слобожан Д.О.</u> СЕМАНІКА І СТРУКТУРА АНГЛОМОВНИХ ЖУРНАЛІСТСЬКИХ ТЕРМІНІВ	163
<u>Степанюк Ю.О.</u> ОСОБЛИВОСТІ ВІДТВОРЕННЯ ЕЛІПТИЧНИХ КОНСТРУКЦІЙ В УКРАЇНОМОВНОМУ ПЕРЕКЛАДІ РОМАНУ ДЖ. РОУЛІНГ «ГАРРІ ПОТТЕР І НАПІВКРОВНИЙ ПРИНЦ»	166
<u>Хлисту́н А.А.</u> АБРЕВІАТУРИ І СКОРОЧЕННЯ В АНГЛОМОВНИХ ІНФОРМАЦІЙНО-ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТАХ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ПЕРЕКЛАДУ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.....	172
СЕКЦІЯ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВА.....	175
<u>Бокач М.В.</u> КАТЕГОРІЇ ПРОСТОРУ ТА ЧАСУ В ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧОМУ ДИСКУРСІ	175
<u>Головачик Т.О.</u> ОСОБЛИВОСТІ ПОЕТИКИ ГОТИЧНОГО У ЛІТЕРАТУРІ	177
<u>Івашкевич Е.Е.</u> THE AMPLIFICATION OF COLLOQUIAL AND EVERYDAY VOCABULARY IN THE TRANSLATION OF THE NOVEL «THE CATHER IN THE RYE» BY JEROME DAVID SALINGER	181
<u>Кир'янчук Т.Б.</u> ПОЕТИКА ХУДОЖНЬОГО ХРОНОТОПУ В РОМАНІ ДЖЕЙМСА ДЖОЙСА «УЛІС».....	185
<u>Козачук В.М.</u> ЕПІГРАФ ЯК СИЛЬНА ПОЗИЦІЯ (НА ПРИКЛАДІ ОПОВІДАНЬ Е.А.ПО)..	188
<u>Матчук А.Л., Вокальчук О.Є.</u> ФІЛОСОФІЯ Й ЕСТЕТИКА ПОСТМОДЕРНУ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРІВ КУРТА ВОННЕГУТА Й БЕРНАРА ВЕРБЕРА)	194
<u>Наумчук А.І.</u> ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРНО-ОБРАЗНОЇ ПОБУДОВИ ІСТОРИЧНИХ РОМАНІВ МАРІО ВАРГАСА ЛЬОСИ.....	198
<u>Пономаренко І.</u> ОСОБЛИВОСТІ ПЕРСОНАЖНОГО СВІТУ РОМАНІВ Е.М. РЕМАРКА...	196
<u>Теребінська Т.В.</u> ХУДОЖНІЙ СВІТ РОМАНУ АЙРІС МЕРДОК «ПІД СІТКОЮ»	204
<u>Трубенюк Я.А., Шахновська І.І.</u> ТРУДНОЩІ ПЕРЕКЛАДУ ЗАСОБІВ ЕКСПРЕСІВНОСТІ В ХУДОЖНІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	209
<u>Шибко А.А., Галич О.А.</u> СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНИЙ ОБРАЗ АНГЛІЇ У ТВОРАХ ЧАРЛЬЗА СНОУ («НАСТАВНИКИ», «КОРИДОРІ ВЛАДИ»).....	212
СЕКЦІЯ 4. НОВІТНІ МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ.....	214

<u>Войчук І.С.</u> РОЗВИТОК ІНШОМОВНИХ КОМУНІКАТИВНИХ УМІНЬ УЧНІВ У ПОЗАКЛАСНІЙ РОБОТІ	214
<u>Зелінська А.В.</u> ЧИТАННЯ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ	216
<u>Козій В.В.</u> ВПРОВАДЖЕННЯ ІНТЕГРОВАНІХ УРОКІВ У НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	220
<u>Коханевич М.І.</u> МЕТОД ПОВНОЇ ФІЗИЧНОЇ РЕАКЦІЇ ЯК НОВИЙ ДІЯЛЬНІСНИЙ ПІДХІД У НАВЧАННІ ЛЕКСИКИ	223
<u>Маньковська О.Я.</u> ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ АУДИТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ В УЧНІВ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ ЗАСОБАМИ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ.....	225
<u>Осипчук І.Л.</u> ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ ЗА МЕТОДОМ ПРОЕКТІВ НА СТАРШОМУ СТУПЕНІ НАВЧАННЯ.....	229
<u>Старіцина А.О.</u> КРИТЕРІЇ ВІДБОРУ ТА ДЖЕРЕЛА АВТЕНТИЧНИХ І НАВЧАЛЬНИХ ПІСЕНЬ	235
<u>Степанець Н.В.</u> РОЗВИТОК ПІЗНАВАЛЬНОГО ІНТЕРЕСУ ПІДЛІТКІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	237
<u>Чертенко В.А.</u> ВИКОРИСТАННЯ ВІРШОВАНИХ ТВОРІВ ЯК ЗАСОБУ ФОРМУВАННЯ ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ НА УРОКАХ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ	240
<u>Шевчук О.В.</u> ФОРМУВАННЯ ВМІНЬ ТВОРЧОГО ПИСЬМА ЗАСОБАМИ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ НА СЕРЕДНЬОМУ ЕТАПІ НАВЧАННЯ.....	243

Наукове видання

ФІЛОЛОГІЧНІ ВИТОКИ

Матеріали IV Всеукраїнської
заочної студентської науково-практичної конференції
«Актуальні проблеми
сучасної іноземної філології»

Відповідальний за підготовку збірника до видання ***Воробйова І.А.***

Комп'ютерна верстка ***Воробйова І.А.***